

NEROZLUČNÁ 4-ka

2. DIEL

Obsah

Nerozlučná 4-ka – to sú... ..	4
Prológ: Čo sa doteraz udialo	6
<i>Eristo kapitul: Kňaz božstva Wodan.....</i>	<i>12</i>
Kapitola 1: Odhalené tajomstvá	32
Kapitola 2: Nerozlučná 4-ka.....	38
Kapitola 3: Silver	49
Kapitola 4: Dôležité rozhovory.....	63
Kapitola 5: Kaplnka pri zázračnom dube	72
<i>Zwiror kapitul: Magdalénina budúcnosť</i>	<i>78</i>
<i>Dritto kapitul: Hľadanie.....</i>	<i>96</i>
Kapitola 6: Nerozlučná 4-ka hľadá spojenca	108
Kapitola 7: Blesk v ohrození.....	118
Kapitola 8: Nekonečná noc	125
Kapitola 9: Pizza pre všetkých.....	137
<i>Quadrans kapitul: Magdalénin nález.....</i>	<i>153</i>
Kapitola 10: Galéria obrazov.....	164
Kapitola 11: V lodenici.....	180
Kapitola 12: Preteky s prekvapivým koncom.....	196
<i>Fimfto kapitul: Hrobka</i>	<i>215</i>
Epilóg: Omnem lacrimam – každú slzu.....	223

Čo sa doteraz udialo

Pre všetkých, ktorých to zaujíma, ešte raz zhrnieme, čo sa stalo v prvom diele „Nerozlučnej 4-ky“.

Nie je však nevyhnutné poznať udalosti prvého dielu, a preto môžeš spokojne začať čítať rovno na strane 12.

Jeruzalem, rok 135 po Kristovi

Benjamin, syn posledného kňaza z jeruzalemského chrámu, utečie pred rímskymi vojakmi, ktorí dobývajú mesto. Jeho otec Jakob mu zverí poklad: zlatú misu, v ktorej si kňazi umývali ruky.

Na dne misy je vyrytý verš zo Zjavenia Jána: *Et absterget Deus omnem lacrimam ab oculis* – Boh zotrie každú slzu z očí.

Benjamin nájde pomoc u otcovho blízkeho priateľa, rímskeho stotníka Publia. Tak ako Jakob a Benjamin, aj on verí, že zmŕtvychvstalý Ježiš Kristus je Mesiáš.

Publius prijme Benjamina, ktorému medzičasom zomrel otec, za svojho syna. Z Benjamina sa stáva Riman Marcus. Spolu s Publiom, jeho man-

želkou a Publiovým synom Lucasom odchádza do Publiovej rodnej zeme, Rimanmi podmanenej Reatie, dnešného Bavorska v Nemecku.

Tam, na brehu Starnberského jazera, si Publius vybuduje hospodárstvo. Benjamin nikomu neprezradí tajomstvo o svojom poklade a misu skryje v rodinnom dome. Je to jediné spojenie s jeho židovským pôvodom.

Jeho brat Lucas však neverí novému členovi rodiny a tuší, že niečo skrýva.

O 50 rokov neskôr

Marcus, ktorý sa niekedy volal Benjamin, zomiera. Skôr ako dokoná v náručí svojho syna, zverí mu tajomstvo o mise a svojom židovskom pôvode.

Jeho syn, ktorý sa takisto volá Marcus, je rovnako ako jeho otec presvedčeným prívržencom novej kresťanskej viery. Zoberie misu so sebou, no chytí ho pritom jeho strýko Lucas.

Po hádke so strýkom musí Marcus opustiť svoj domov. Na úteku skryje misu v jaskyni na brehu Starnberského jazera, v takzvaných Jupiterových skalách.

Keď sa Marcus neskôr do jaskyne vráti, aby vytvoril indície k úkrytu, striehne tam na neho Lucas. Pozoruje, ako Marcus vyrýva do skaly obraz: je to vták Fénix, sediaci na strome, ktorého listy majú tvar slzy.

Odhalené tajomstvá

Pri Starnberskom jazere, jeseň 2018

Nieko tu bol! Starý muž ostal zdesene stáť a rozhliadal sa po úzkej chodbe. Kostra, ležiaca pri ľavej stene, sa síce zdala byť na prvý pohľad neporušená, ale niečo sa zmenilo.

Námahou sťažka dýchajúc, ešte chvíľu sa pridržal rebríka, ktorým sa dostal do hrobky. Potom si baterkou posvietil na staromódny ligotavý modrý kabát, biele pančuchy a čierne topánky.

„Chýba kľúčik!“ vyletelo mu z úst. Pri každej z jeho doterajších návštev ležal vedľa kostí ruky strieborný kľúč. Zrazu bol preč.

Pristúpil bližšie, zohol sa s tichým povzdychom nad kostru a prehmatával vrečko kabáta. „Aj denník je preč!“

Keďže už tušil, čo ho čaká vo vedľajšej kamennej miestnosti, rýchlo sa odobral k podeste, kde ležala druhá kostra. Dôverne poznal ten smutný pohľad, už niekoľkokrát si to tu dôkladne poobzeral.

Všimol si, že vrstva prachu už nie je neporušená. Nieko odhalil toto dlho strážené tajomstvo.

A druhý kameň? Najrýchlejšie, ako mu to jeho ubolené nohy dovolili, sa ponáhľal chodbou späť k rebríku,

vyšplhal sa hore a vkĺzol tajnými dverami do kostola. Našťastie dnes prišiel autom, a tak sa mohol hneď vydať na cestu.

Ešte nikdy mu tá cesta nepripadala taká dlhá. Bola už tma, keď vystúpil a zamkol auto. Chvíľu len tak stál a počúval.

Až keď si bol úplne istý, že sa nič nehýbe, vytiahol z kufra auta sklápací rebrík. Predral sa pomedzi kríky lemujúce cestu, pomocou rebríka preliezol plot a konečne stál na druhej strane pod stromom, ku ktorému sa vydal.

Si už starý, pomyslel si, zakiaľ sa pokúšal pri chôdzi nepotknúť. Čoskoro sa sem už nedostaneš, aby si sa presvedčil, či je všetko, ako má byť.

Námaha sa však vyplatila, pretože už za okamih si s úľavou vydýchol. Ktokoľvek už bol v hrobke, urobil len prvý krok. Druhá indícia ostala nedotknutá.

„Len pokojne, Blesk, o chvíľu som hotová,“ povedala Emma a vyčesávala konskú srst', ktorá bola po dlhej poobednej vychádzke zašpliechaná od blata. „Tak, teraz si už zase fešák!“ Spokojne si obzerala svojho milovaného čierneho koňa, na ktorom jazdila už niekoľko rokov.

Pohladila ho medzi očami a pritúlila sa lícom k jeho hlave. „Si môj šampión,“ pošepala mu.

Žrebec jej jemne zaf්රkal na krk.

„Všetkým to na tej súťaži ukážeme, však?“ pozrela mu do očí. „Aj keď to ocka nezaujíma.“

V tom momente sa s hlasným škripotom otvorili posuvné dvere.

„Ty asi nemáš všetkých päť pohromade!“ počula Emma rozčúlený hlas, keď dvaja muži vošli do uličky medzi boxmi.

Blesk sa strhol.

„Len pokojne, krásavec, úplne pokojne,“ šepkala mu a znova ho pohľadila.

Potom natiahla krk ponad stenu boxu. Bolo dosť neskoro, vlastne si myslela, že v jazdeckom areáli už okrem nej nikto nie je.

Tí dvaja muži ostali stáť pri dverách, no rozprávali tak hlasno, že Emma všetko počula. Toho menšieho z nich poznala: bol to Jozef von Balstein, majiteľ jazdiarne a aj renomovaného zámockého hotela Unterallmannshausen. Jeho veľká hranatá hlava bola celá červená, na širokom hrudníku sa mu napínali gombíky na košeli. Tam, kde mal byť krk, z goliera vykúkala len pôsobivá dvojité brada, vyzeral ako vajce. Svojimi krátkymi tučnými prstami rozčúlene šibrinkoval pred tvárou svojho spoločníka, ktorého Emma nepoznala.

„Nikdy!“ skríkol na muža, ktorý vyzeral úplne inakšie: vyšportovaný, chudý a vysoký ako maratónec, nakrátko ostrihané vlasy, trojdňové strnisko, funkčná bunda.

A predsa sa akosi podobá na Jozefa von Balsteina, začudovala sa Emma.

„To bolo predsa jasné. Ty myslíš vždy len na seba,“ odpovedal dlháň nahnevane. „Prečo nechceš predať jazdiareň?“

„Lebo ju chcem aj nad'alej riadiť,“ zafučal Jozef, akoby bol jedným zo svojich mnohých koní.

„Nikdy si sa nezaujímal o zvieratá.“

„No a? To je moja vec.“

„Jozef, ja ten pozemok potrebujem, nechápeš?“ hlas toho chudého dlháňa znel naliehavo, takmer prosebne.

Majiteľ jazdiarne pokrútil hlavou a posadil sa na jeden zo starých sudov, ktoré tam boli, a ruky si oprel o kolená. „Ty si taký neschopák. Každý rok prídeš s novým nápadom a nikdy nič z toho.“

„Tentoraz to bude iné. Ver mi, je to tutovka. Zmluvy už mám takmer podpísané,“ povedal dlháň presvedčivo.

„Nie. A je to moje posledné slovo: nepredám jazdiareň,“ odpovedal Jozef, kým päšťou pravej ruky udrel do dlane svojej ľavej ruky.

Na chvíľu zavládlo hrobové ticho. Emma sa neodvážila ani nadýchnuť a ako prikovaná hľadela na obidvoch mužov, ktorí si nemú svedkyňu ešte stále nevšímali.

„Dobre, s tebou to nejde podobrotky.“ Dlháň siahol do vnútorného vrečka svojej bundy.

Hádam nie je ozbrojený? blysko Emme hlavou a takmer jej vyrazilo dych. Našťastie však muž vytiahol z vrečka len obálku a podával ju Jozefovi. „Pre teba.“

„Čo je to?“

„Otvor to.“

Majiteľ jazdiarne pomaly otvoril obálku. Emma videla, ako z nej vytiahol niekoľko fotiek a obzeral si ich. Zachmúril sa. „Odkiaľ ich máš?“ opýtal sa.

„Pche, mám svoje zdroje.“

„Chceš ma vydierať? To je predsa smiešne!“